

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2015, č.j. MPSV-UM/6020/15/4S-HMP

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zrušeno usnesení Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 16. 1. 2015 č.j. 121776/15/AB (dále též „usnesení správního orgánu prvního stupně“) ve znění opravného usnesení ze dne 21. 1. 2015 č.j. 170447/15/AB a řízení bylo zastaveno. Usnesením správního orgánu bylo rozhodnuto o zastavení řízení o dávku státní sociální podpory – příspěvku na bydlení.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný usnesení správního orgánu prvního stupně zrušil, aniž by ve výroku svého rozhodnutí vyjádřil, že usnesení ruší z důvodu nicotnosti; tato povinnost však dle žalobce vyplývá z výroku I. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 100/2010-65. Jelikož podání ze dne 6. 10. 2014 podle žalobce vůbec nebylo žádostí, což sám žalovaný uznává, nemohlo být nikdy ani zahájeno správní řízení, jelikož to je dle § 44 s.ř. zahájeno až dnem, kdy žádost

dojde správnímu orgánu; v daném případě však správnímu orgánu prvního stupně žádná taková žádost nikdy nedošla, a proto ve skutečnosti ani žádné správní řízení vůbec nebylo vedeno. Jelikož žalovaný ve svém výroku nevyjádřil, že usnesení správního orgánu prvního stupně ruší z důvodu nicotnosti, domáhal se žalobce podanou žalobou vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného i usnesení správního orgánu prvního stupně.

3. Žalovaný ve svém vyjádření oponoval žalobě tak, že podání M. H. ze dne 6. 10. 2015 (žalovaný patrně měl na mysli datum 6. 10. 2014) bylo z obsahového hlediska nikoliv novou žádostí o příspěvek na bydlení, nýbrž doplněním žádosti ze dne 28. 9. 2015 (doplnění podpisu společně posuzované osoby; žalovaný měl patrně na mysli datum 28. 9. 2014); vzhledem k tomu žalovaný v odvolacím řízení zrušil usnesení správního orgánu prvního stupně a řízení zastavil. Podle žalovaného nadřízený správní orgán může vyslovit nicotnost pouze z důvodu věcné nepřislušnosti ve smyslu § 77 odst. 1 s.ř.; v tomto případě se však o věcnou nepřislušnost nejednalo, žalovaný tak rozhodl v rámci svých zákonných kompetencí správně, když se jednalo o procesní vadu řízení, která nezpůsobila nicotnost usnesení. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 28. 9. 2014 podal správnímu orgánu prvního stupně žádost o příspěvek na bydlení prostřednictvím datové schránky. V této žádosti jako společně posuzovanou osobu uvedl pana M. H. Správní orgán prvního stupně tuto žádost vedl pod sp. zn. 99865-14-AB. Identické podání nazvané jako „Doplnění příspěvku na bydlení“ pak dne 6. 10. 2014 podal správnímu orgánu prvního stupně i pan M. H., a to rovněž prostřednictvím datové schránky. Toto podání správní orgán prvního stupně evidoval pod sp. zn. 99871-14-AB. Správní orgán prvního stupně dne 16. 1. 2015 vydal usnesení sp. zn. 99871-14-AB, č.j. 121776/15/AB, jímž zastavil řízení z důvodu duplicitní žádosti, neboť oprávněná osoba M. M. již byla uvedena na věci se sp. zn. 99865-14-AB, a to v období od 1. 7. 2014 do 30. 6. 2015 na stejnou předmětnou bytovou jednotku č. 80 na stejné adrese. Dne 21. 1. 2015 pak správní orgán prvního stupně vydal opravné usnesení sp. zn. 99871-14-AB, č.j. 170447/15/AB, v němž uvedl nové odůvodnění svého usnesení o zastavení řízení, a sice, že zastavuje řízení z důvodu duplicitní žádosti, neboť oprávněná osoba M. M. již byla uvedena na věci se spisovou značkou 99865-14-AB, a to v období od měsíce července 2014 do června 2015, na stejnou nemovitost a na stejné adrese. K odvolání žalobce žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 27. 3. 2015 č.j. MPSV-UM/6020/15/4S-HMP, jímž usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 1. 2015 sp. zn. 99871-14-AB, č.j. 121776/15/AB ve znění opravného usnesení ze dne 21. 1. 2015 č.j. 170447/15/AB zrušil

a řízení zastavil. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně pochybil, když žádost o příspěvek na bydlení zaslanou panem M. H. dne 6. 10. 2014 vyhodnotil jako novou (další) žádost o příspěvek na bydlení žalobce; následně vedl o této žádosti řízení, které zastavil napadeným usnesením. Podle žalovaného dle skutečného obsahu se jednalo o doplnění žádosti o příspěvek na bydlení podané dne 28. 9. 2014 žalobcem, které mělo být vyhodnoceno v rámci probíhajícího řízení o žádosti ze dne 28. 9. 2014. Na základě uvedených skutečností, kdy o žádosti ze dne 6. 10. 2014 nemělo být vedeno správní řízení, žalovaný rozhodl o zrušení napadeného usnesení ve znění opravného usnesení a řízení bez dalšího zastavil.

7. Podle § 37 odst. 1 s.ř. podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
8. Podle § 44 odst. 1 s.ř. řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.
9. V § 77 s.ř. ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno:

(1) Nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.

(2) Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

(3) Pokud se důvod nicotnosti týká jen některého výroku rozhodnutí nebo vedlejšího ustanovení výroku, je nicotná jen tato část, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatního obsahu.

10. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013 č.j. 7 As 100/2010-65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS, je ve výroku I. (a taktéž v odst. [58]), na nějž žalobce odkazoval v žalobě, uvedeno: „V odvolacím řízení lze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit postupem podle § 90 odst. 1 písm. a), případně b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, i z důvodů uvedených v § 77 odst. 1 a 2 téhož zákona. Zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z důvodu nicotnosti je odvolací správní orgán povinen vyjádřit ve výroku svého rozhodnutí.“
11. Soud nikterak nezpochybňuje povinnost nadřízeného správního orgánu prohlásit nicotnost rozhodnutí podřízeného správního orgánu. V daném případě však naplnění této povinnosti neshledal, neboť usnesení správního orgánu prvního stupně není nicotné.
12. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016 č.j. 9 As 286/2015-60: „Jde-li o vady způsobující nicotnost, musí jít o natolik defektní akt, že se podle něj nelze vůbec řídit (např. proto, že z něj nelze seznat, jakým způsobem se má adresát chovat; že akt zavazuje k plnění nemožnému; že zavazuje neexistující subjekt) anebo je naprosto zjevné, že zde není povinnost se aktem řídit (např. pro absolutní nedostatek pravomoci vydatele aktu).“

13. Ohledně bližšího pojednání o podstatě, důsledcích a důvodech nicotnosti lze rovněž odkázat na shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013 č.j. 7 As 100/2010-65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS, kde rozšířený senát v odst. [29] až [31] citoval ze závěrů svého rozsudku ze dne 13. 5. 2008 č.j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS.
14. V posuzovaném případě usnesení správního orgánu prvního stupně nebylo stiženo natolik zásadní vadou, která by způsobovala jeho nicotnost ve smyslu shora citované právní úpravy a konstantní judikatury. K tomu lze dodat, že správní orgán prvního stupně byl věcně příslušný k vydání rozhodnutí o příspěvku na bydlení žalobce. Z usnesení správního orgánu prvního stupně pak je zřejmé, že nejde o natolik defektní akt, že se podle něj vůbec nelze řídit. Žádné takové konkrétní okolnosti ostatně netvrdil ani žalobce ve své žalobě.
15. Lze přisvědčit žalobci, že žádné duplicitní řízení nikdy nebylo (podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 6. 10. 2014) zahájeno. Podání ze dne 6. 10. 2014 (vedené správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. 99871-14-AB), jež musí být posuzováno podle svého skutečného obsahu, pouze představovalo doplnění žádosti ze dne 28. 9. 2014 vedené správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. 99865-14-AB, jak ostatně uznal sám žalovaný. Žalobce tak *de iure* podal jedinou žádost ze dne 28. 9. 2014, jež byla pouze doplněna podáním odeslaným z datové schránky pana M. H. dne 6. 10. 2014. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016 č.j. 5 As 21/2016-56: „Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví. Z dikce i celkového kontextu daného ustanovení jednoznačně plyne, že zastavení řízení je na místě zejména tehdy, pokud napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno.... Tak, jako je možné zastavit správní řízení z některých důvodů uvedených v § 66 v průběhu odvolacího řízení, a to správním orgánem, který napadené rozhodnutí vydal, ještě před předáním věci odvolacímu orgánu, předpokládá správní řád možnost zastavení správního řízení, nastane-li skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, i v té části odvolacího řízení, která se odehrává před odvolacím orgánem. I v tomto případě musí však odvolací orgán naplnit některý ze zákonných důvodů stanovených v § 66 správního řádu.“ I v daném případě bylo zrušení usnesení správního orgánu prvního stupně a zastavení řízení na místě (neboť usnesení správního orgánu prvního stupně vůbec nemělo být vydáno), byť nutnost rozhodnout tímto způsobem vyplývala ze systematiky, účelu a smyslu právní úpravy, nikoliv výslovně z § 66 s.ř. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, jestliže rozhodl dle § 90 odst. 1 písm. a) s.ř. o zrušení usnesení správního orgánu prvního stupně a o zastavení řízení (zákonodárce mu ostatně v § 90 s.ř. ani nedal jinou možnost), neboť správní orgán prvního stupně vydal usnesení, přestože tak vůbec neměl učinit. Tento nezákonný postup správního orgánu prvního stupně (napravený žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného) však nezpůsobil nicotnost jeho usnesení, jak v žalobě tvrdil (bez bližších argumentů) žalobce.
16. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně